

Arrest

nr. 214 729 van 7 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. AMERY
Mercatorlaan 8
8400 OOSTENDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat J. AMERY en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen in 2018 België binnen met een internationaal paspoort en verzoekt op 13 november 2018 om internationale bescherming. Op 14 december 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Marokkaans staatsburger te zijn, van etnische afkomst bent u Berber en u bent een moslima van de soenitische strekking. U bent op 17 juni 1978 geboren in de voormalige Marrakesh-Tensift-El Haouz regio. U verhuisde naar de stad Zaio van de provincie Nador wanneer u zeventien jaar oud was. Hier leefde u aanvankelijk in de wijk Pam tot u op 20-jarige leeftijd verhuisde naar uw eigen huis in de wijk Lafirai. Na uw huwelijk met A. Z. (...) leefde u hier met hem samen. Jullie kregen samen drie kinderen. U ging niet naar school, maar behaalde wel een diploma als naaister.

Uw huwelijk met A. Z. (...) verliep nooit goed. Hij was veel ouder dan u en hij mishandelde u meerdere keren. U legde geregeld een klacht tegen hem neer, maar trok die dan later weer in wanneer hij u beloofde zich beter te gedragen. De mishandelingen bleven echter doorgaan en u besloot daarom een scheiding van uw echtgenoot aan te vragen. Op 16 januari 2015 wachtte daarom tot uw man het huis verliet en ging daarna een scheiding aan vragen. Hierna keerde u weer terug naar huis. Uw echtgenoot was op de hoogte van de scheidingsaanvraag van zodra jullie gedagvaard werden. Hij was er echter van overtuigd dat u de rechtszaak nooit zou winnen en maakte zich dus geen zorgen. Op 28 april 2015 besliste de rechtbank echter in uw voordeel en zo scheidde u van uw man. U keerde hierna terug naar uw huis, net zoals uw man. U vertrouwde deze situatie niet en u sloot uw man buiten en veranderde de sloten. Uw man kwam nog een keer terug om de inboedel te vernietigen, maar daarna kwam hij niet meer naar uw huis. In de periode na uw scheiding bleef uw man u echter wel lastig vallen op de straat waar hij u steeds bedreigde met een mes. Hij zei steeds dat hij u zou vermoorden. U diende geregeld klacht in tegen uw ex-man, maar de politie wou deze klachten nooit registreren.

Intussen had u al verschillende keren geprobeerd om Marokko te ontvluchten aan de hand van uw paspoort. U was hier echter nooit in geslaagd tot u van uw collega naaisters hoorde dat u met uw diploma van naaister wel een visum zou kunnen bekomen. U verliet zo op 7 februari 2018 Marokko en liet uw kinderen achter. Zij wonen zelfstandig in een huis vlakbij uw ouders en overleven op financiële steun van uw familie. U reisde naar uw zus in Spanje en dan naar uw andere zus in Duitsland. Vervolgens reisde u via uw nonkel in Nederland naar België waar de meeste broers en zussen van uw vader verblijven. Op 5 augustus 2018 verviel echter uw Schengenvisum en u ondernam geen stappen om uw verblijf in België te legaliseren. Op 12 november 2018 werd u dan ook gearresteerd omdat u geen verblijfsdocumenten had en u werd overgebracht naar het centrum voor illegalen in Brugge. Hier vroeg u op 13 november 2018 asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de kopieën van de volgende documenten neer: medische documenten van in Marokko, klachten tegen uw man en de vertaling ervan, uw paspoort en uw scheidingsakte.

B. Motivering

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Bovendien moet, na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient gesteld te worden dat de ernst van de door u aangehaald vrees ten opzichte van Marokko reeds ernstig ondermijnd wordt door de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming. U reisde immers reeds sinds 7 februari 2018 door Europa en u diende slechts zeven maanden later, op 13 november 2018, een verzoek om internationale bescherming in. U leefde in die periode in Spanje, Duitsland, Nederland en België en had zo geruim de gelegenheid om uw verblijf veilig te stellen en een terugkeer naar Marokko te vermijden (CGVS p.5). Dit verzoek diende u bovendien slechts in nadat u gearresteerd werd vanwege uw illegaal verblijf in België. Aangezien u wachtte tot uw arrestatie alvorens uw verblijf in België veilig te stellen kan dan ook reeds ernstig getwijfeld worden aan uw oprechte vrees ten opzichte van Marokko. Wanneer u gevraagd werd waarom u geen pogingen deed om uw verblijf in België te legaliseren kon u geen echt antwoord geven. U beperkte zich tot de verklaring dat uw familie u gewoon rondbracht door Europa (CGVS p.5). Uw advocaat zou u bovendien hebben verteld dat u uw verblijf in België niet kon legaliseren (CGVS p.6). Hierdoor doet u uw eigen zelfredzaamheid echter geen eer aan. U was er immers reeds in geslaagd om op volledig eigen initiatief en zonder hulp te scheiden van uw man, twee paspoorten en een Schengenvisum type C aan te vragen en tot in Spanje te reizen (CGVS p.4, 10). U bent dus wel degelijk in staat om correcte informatie te vergaren over uw legale mogelijkheden in tegenstelling tot wat u wilt laten uitschijnen. Bovendien is uw familiaal netwerk in Europa zeer uitgebreid. Zo woont uw zus in Spanje, uw twee andere zussen in Duitsland, uw vier nonkels langs moederszijde in Nederland en twee tantes en al uw nonkels langs vaderszijde in België (CGVS p.6-7). Bij deze familie in België beschikt de meerderheid bovendien over de Belgische nationaliteit (CGVS p.5). U heeft dan ook een ruim netwerk van familieleden die u correcte informatie kunnen geven over manieren om uw verblijf te legaliseren. Dat u geen enkele stap ondernam om terugkeer naar Marokko te vermijden, ondermijnt dan ook de door u aangehaalde vrees reeds in ernstige mate.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat het CGVS uw moeilijke huwelijk en scheiding niet betwijfeld. Er kan echter vanwege tal van vaagheden en tegenstrijdigheden geen geloof gehecht worden aan uw problemen met uw ex-man na de scheiding. Er kan immers getwijfeld aan uw verklaring dat uw ex-man zware wroeging voelde omdat u van hem wou scheiden. Zo is het zeer vreemd dat u er in slaagde om in de periode naar aanloop van uw scheiding en de week na uw scheiding nog met uw man samen te leven zonder verhoogde problemen terwijl hij u later jarenlang zou blijven bedreigen met de dood (CGVS p.9-10). Dat u gedurende een week na uw scheiding nog kon samenleven met uw man en niet meteen acties ondernam ter uwer bescherming doet dan ook vermoeden dat uw scheiding op een meer vreedzame manier verliep dan u wenst te laten uitschijnen.

U slaagde er bovendien niet in om enig bewijs voor te leggen van de problemen die u kende met uw ex-man na uw scheiding. In tegenstelling tot de huwelijksproblemen, die u uitgebreid staaft met verschillende medische en juridische documenten, beperkte de documenten van na uw scheiding tot in klacht van 13 mei 2015, nauwelijks 15 dagen na uw scheiding, en een attest van uw dokter van 15 november 2017. De klacht van 13 mei 2015 kan echter hoogstens aantonen dat u vlak na uw scheiding nog een conflict had met uw ex-man, maar deze toont op geen enkele wijze aan dat deze problemen zich verderzetten tot aan uw vertrek uit Marokko in februari 2018. Het medisch attest van 15 november 2017 dat u voorlegt beschrijft enkel dat u last had van angst en stress. Dit document toont echter op geen enkele wijze de oorzaak van deze angst of stress aan en kan uw asielrelaas dus onmogelijk staven. U verweet het gebrek aan bewijsmateriaal in de eerste plaats aan de onwil van de politie om een klacht van een vrouw te registreren (CGVS p.9). Deze verklaring kan echter allerminst overtuigen aangezien u tijdens uw huwelijk verschillende klachten neerlegde die wel geregistreerd werden en waar zelfs gevolg aan gehecht werd. Uit het document van 31 februari 2003 blijkt immers dat uw man reeds veroordeeld werd voor slagen en verwondingen. Bovendien is het wel zeer merkwaardig dat uw ex-man u gedurende twee jaar meerdere keren heeft lastig gevallen zonder dat er ooit een getuige was (CGVS p.12). U beweerde dan wel dat hij u enkel lastig viel op plaatsen waar weinig mensen aanwezig waren, maar het is weinig waarschijnlijk dat uw ex-man hier gedurende twee jaar geen fouten in maakte (CGVS p.12). Als volgende verklaring voor uw gebrek aan bewijsmateriaal beweerde u dat uw ex-man de politie omkocht en dat daardoor ook al het bewijsmateriaal verdween (CGVS p.13). Dit antwoord kan eveneens allerminst overtuigen aangezien die volledig in strijd is met uw verklaring dat de politie uw klachten niet wou registreren (CGVS p.9). Immers, indien de politie uw klachten niet registreerde, moest er ook geen bewijsmateriaal vernietigd worden. Bovendien was uw ex-man geen bijzonder welvarend man volgens u aangezien hij met dagwerk trachtte te overleven (CGVS

p.8). Hij beschikte dus niet over het kapitaal om de politie meerdere malen om te kopen. Ook over het aantal klachten die u neerlegde kon u geen overtuigende verklaringen af leggen. Zo slaagde u er niet in om een cijfer te geven van het aantal klachten, zelfs niet na meerdere vragen in verschillende formuleringen (CGVS p.13). U legde aldus geen overtuigende verklaring af voor het ontbreken van bewijsmateriaal voor uw problemen na uw scheiding waardoor er geen geloof kan gehecht worden dat deze problemen ook werkelijk plaatsvonden.

Zelfs in de hypothese dat uw ex-man u tot aan uw vertrek uit Marokko bleef benaderen, stemt uw gedrag na uw scheiding niet overeen met de door u aangehaalde vrees. U verklaarde immers gedurende twee jaar lastig te zijn gevallen door uw ex-man, maar u nam geen verdere stappen om uzelf te beschermen. Zo bleef u in uw eigen huis wonen tot aan uw vertrek en trachtte u zich niet te verstoppen voor uw ex-man, hetgeen toch als enigszins bevreemdend kan beschouwd worden (CGVS p.4). Daarnaast trachtte u op geen enkele andere wijze bescherming te zoeken tegen uw man. Zo schakelde u de hulp van uw ouders niet in omdat uw vader blind was en uw moeder niets kon betekenen als vrouw (CGVS p.14). Uw vader mag dan wel minder mobiel zijn, maar dit betekent niet dat hij geen gebruik kan maken van zijn netwerk om zijn dochter te beschermen. U had bovendien voor uw scheiding reeds beroep gedaan op een advocaat en had dit ook kunnen doen voor uw scheiding, in casu quod non (CGVS p.11). Zonder deze lokale mogelijkheden uit te putten liet u echter uw kinderen achter en verliet u het land, hetgeen toch opmerkelijk is. Bovendien is uw vertrek uit Marokko ook bijzonder laatijdig. U verklaarde nochtans dat u voor uw huidige paspoort dat u verkreeg op 17 februari 2016 reeds een paspoort had met het idee te vluchten (CGVS p.5). Zelfs met uw tweede paspoort wachtte u gedurende twee jaar alvorens het land te ontvluchten. U weet uw laatijdig vertrek toe aan het gebrek aan hulp om een visum te bekomen en dat u pas nadat u uw diploma als naaister behaalde een visum kon aanvragen (CGVS p.5). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Het is immers niet aannemelijk dat u een visum heeft kunnen bekomen omdat u een diploma als naaister had behaald. Dergelijk document is immers niet relevant in de beoordeling van een asielaanvraag. Zoals uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt immers dat voor een visumaanvraag een bewijs van werk vereist is. U verklaarde echter niet te werken als naaister en beschikte dus ook niet over het nodige document (CGVS p.6). In deze situatie zou u dan moeten aantonen dat u over voldoende financiële middelen beschikte om het land te verlaten en terug te keren én over een sponsor te beschikken in Europa. Deze mogelijkheden had u reeds voor u uw diploma als naaister behaalde en zo is er dus geen reden waarom u slechts in februari 2018, bijna drie jaar na uw scheiding, Marokko verliet. Er kan dus geen geloof gehecht worden aan uw problemen met uw ex-man na uw scheiding. U kende naar eigen zeggen ook geen problemen als gescheiden vrouw in Marokko. U had hierbij bovendien de volledige steun van uw familie en omgeving (CGVS p.11-12)

Zelfs in de hypothese dat de problemen met uw ex-man reëel en actueel zijn, is er geen reden waarom u zich niet elders in Marokko kan vestigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u over voldoende financiële middelen en steun beschikt om zich elders in Marokko te vestigen. Zo bezit u een eigen grond en huis in Zaio die u perfect kan verkopen om elders een nieuwe woonst te bekomen (CGVS p.4). U kon en kan bovendien nog steeds rekenen op de financiële steun van uw familie. Zo overleefde u reeds voor en na uw scheiding in Marokko aan de hand van de financiële steun van uw familie (CGVS p.8). Ook uw kinderen kunnen heden nog steeds rekenen op deze steun (CGVS p.8). Deze familie heeft u ook in Europa goed opgevangen en tonen zich dus bereidwillig om u verder te steunen (CGVS p.4). Bovendien is deze familie u ook na uw scheiding blijven steunen (CGVS p.10). In tegenstelling tot uw bewering is er dus geen financieel argument tegen uw hervestiging in Marokko (CGVS p.14). Verder kan u ook in Marokko rekenen op een uitgebreid netwerk. U heeft namelijk een zus in Meknès, twee tantes langs vaderszijde in Midar en een nonkel langs moederszijde in Marokko (CGVS p.6-7). Gevraagd naar de mogelijkheid om u elders bij familie in Marokko te vestigen verklaarde u dat in deze tijd familie zulke dingen niet meer deed (CGVS p.11). Ook deze verklaring kan allerminst overtuigen daar u in het verleden duidelijk meerdere keren kon terugvallen op de steun van uw familie. U blijkt bovendien ook duidelijk in staat om zelfs zonder uitgebreide steun te overleven. Zo haalde u op eigen initiatief een diploma als naaister u slaagde erin om paspoorten en visa te regelen, te scheiden, enzovoort (CGVS p.4, 5, 10). Zelfs wanneer al de bovenstaande steun zou wegvallen bestaan er nog verschillende organisaties in Marokko die zich inzetten voor alleenstaande gescheiden vrouwen en trachten hen te re-integreren in de Marokkaanse maatschappij. Een overzicht van deze organisaties werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Het enige verweer tegen een hervestiging in Marokko dat nog staande houdt is dan ook uw vrees ten opzichte van uw ex-man. Hij zou u immers overal weten te vinden (CGVS p.14). Zoals reeds eerder gesteld kan er echter ernstig getwijfeld worden aan de wraakgevoelens van uw ex-man en is het dan ook weinig aannemelijk dat hij heel het Marokkaanse land zal doorkruisen om

u te zoeken. Bovendien heeft hij sinds uw vertrek naar Europa geen pogingen ondernomen om u alsnog te vinden (CGVS p.11-12).

Wat betreft de verwijzing naar de algemene problemen voor de inwoners van het Riff dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en daar blijft u in gebreke. U verklaarde immers zelf geen persoonlijke problemen gekend te hebben als inwoner van het Riff (CGVS p.14).

De door u voorgelegde documenten kunnen geen andere licht werpen op bovenstaande appreciatie. De medische documenten en klachten dateren immers allemaal van tijdens uw huwelijk of ten tijde van uw scheiding. Uw verklaringen hieromtrent worden echter niet betwijfeld. Het medisch document van 2017 werd reeds besproken. Uw paspoort kan hoogstens uw herkomst en reisweg aantonen en ook hier wordt niet aan getwijfeld. Uw scheidingsakte bevestigt ten slotte enkel dat u gescheiden bent. Ook deze verklaring wordt niet in twijfel getrokken.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Vooreerst merkt het CGVS op dat door het laattijdig verzoek om internationale bescherming van verzoekster getwijfeld dient te worden aan de oprechte vrees van verzoekster ten opzichte van Marokko.

Zo stelt het CGVS dat het laattijdig ondernemen van stappen door verzoekster, de door verzoekster aangehaalde vrees in ernstige mate ondermijnt.

Dit klopt echter helemaal niet.

Verzoekster is gevlucht uit Marokko omwille van de tirannieke, denigrerende en onhoudbare bedreigingen van haar voormalige echtgenoot.

Verzoekster had reeds in het verleden tevergeefs een vluchtpoging ondernomen. Met haar tweede paspoort is zij naar haar zus in Spanje gevlucht. Vervolgens werd zij door familie via Duitsland naar België gebracht.

Zoals verzoekster immers in haar verhoor heeft uiteengezet, heeft verzoekster diverse familieleden in Europa en in België.

Hier aangekomen in België heeft verzoekster niet de nodige stappen ondernomen om asiel aan te vragen. Verzoekster durfde niet, ten eerste uit angst dat haar voormalige echtgenoot te weten zou

komen waar verzoekster verbleef en ten tweede omdat verzoekster foutief werd ingelicht door een raadsman dat zij hier in België geen stappen kon ondernemen.

Haar familie beloofde bovendien aan verzoekster het nodige te doen om de papieren in orde te brengen. Verzoekster is analfabeet en ging er dan ook te goeder trouw van uit dat dit werkelijk in orde zou komen.

Pas toen verzoekster werd gearresteerd, werd verzoekster op de hoogte gebracht van de mogelijkheid tot asielaanvraag dewelke verzoekster dan ook onmiddellijk heeft ingediend.

Het is dan ook pertinent onjuist waar verweester beweert dat dit verzoek de aangehaalde vrees van verzoekster zou ondermijnen.

Daarenboven is het in elk geval misplaatst waar verweester het volgende over verzoekster stelt: "Hierdoor doet u uw eigen zelfredzaamheid echter geen eer aan."

Verzoekster heeft noodgedwongen haar land moeten verlaten. De druk en de angst van de voortdurende achtervolging werd haar te veel.

Zij had reeds een huwelijk lang mishandelingen, inclusief messteken van haar voormalige echtgenoot moeten incasseren.

Verzoekster heeft uiteindelijk de moeilijke, doch moedige beslissing genomen om haar drie kinderen in Marokko achter te laten omdat verzoekster weet en hoopt dat de heer A. Z. (...) hen niets zal doen- wat nochtans tijdens het huwelijk van partijen niet het geval was.

Verzoekster stelt in haar verhoor hierover: "Een moeder laat nooit haar kinderen achter, maar ik had geen keuze, ik kon het niet meer aan."

Dat verweester thans voorhoudt dat het feit dat verzoekster niet op de hoogte was hoe zij haar verblijf in België kon regulariseren haar zelfredzaam beperkt is dan ook incorrect.

Zoals gezegd is verzoekster analfabeet en was zij niet op de hoogte van de mogelijkheid om de bescherming van de Belgische staat te verzoeken.

2. Vervolgens betwijfelt het CGVS de echtelijke moeilijkheden en de scheiding van verzoekster niet, doch stelt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen met de ex-man van verzoekster na de echtscheiding.

Dit klopt andermaal niet.

Verweester interpreteert bovendien het verhoor van verzoekster onjuist waar zij meent dat de scheiding van verzoekster niet turbulent zou verlopen zijn, daar verzoekster na de scheiding terug naar haar woning ging en de heer A. Z. (...) dit eveneens deed.

Het is immers zo dat verzoekster de scheiding heeft aangevraagd op een ogenblik dat de heer A. Z. (...) niet thuis was. Toen het vonnis werd uitgesproken ging verzoekster naar huis. De heer A. Z. (...) ging eveneens terug naar de voormalige gezinswoning terug. De heer A. Z. (...) wou immers de woning niet verlaten, waarbij hij verzoekster dreigde te vermoorden.

Verzoekster had schrik. Ook de kinderen hadden schrik. Verzoekster kon en durfde niet slapen in de woning.

Evident dat partijen op dat ogenblik niet langer samen sliepen, doch verzoekster kon met haar drie kinderen nergens heen.

Toen de bedreigingen en de mishandelingen evenwel aanhielden, heeft verzoekster de sloten veranderd en de heer A. Z. (...) buitengesloten die op zijn beurt de deur begon in te slaan en met stenen begon te slaan.

Dat verweester hieruit stelt dat de scheiding op een vreedzame manier is verlopen, raakt dan ook kant noch wal.

Het is overigens ook in België een gekende problematiek waar partijen na de scheiding nog steeds een gemeenschappelijke woning hebben (hoewel hier in casu de woning eigendom is van verzoekster) en één van de partijen deze woning na de scheiding weigert te verlaten. Een procedure tot bezetting zonder recht nog titel dient dan ook te worden opgestart.

Verzoekster is, zoals gezegd, analfabeet, niet op de hoogte van de procedurele démarches die zij had kunnen nemen, doch zij heeft gedaan wat zij kon ter bescherming van haarzelf en van de kinderen.

3. Verweerster stelt vervolgens dat verzoekster er niet in slaagt om enig bewijs voor te leggen van de problemen die verzoekster kende met haar voormalige echtgenoot. Het CGVS stelt compleet ten onrechte dat de verklaring van verzoekster tegenstrijdig zou zijn wanneer verzoekster stelt dat de politie niet naar verzoekster wou luisteren en de heer A. Z. (...) de politie smeergeld betaalde m.b.t. tot de neergelegde klachten(zie infra).

Ten eerste is het zo dat de vraagstelling tijdens het verhoor uitermate dubbelzinnig was. Verzoekster heeft ter goeder trouw gerepliceerd, doch verweerster concludeert hieruit ten onrechte dat verzoekster tegenstrijdigheden zou verklaard hebben.

Samengevat is het zo dat verzoekster zowel tijdens het huwelijk als na de beëindiging van het huwelijk meerdere klachten heeft neergelegd. Gezien verzoekster analfabeet is, kan zij hiervan geen exact aantal herinneren (zie infra). Feit is wel dat de politie hetzij niet wou luisteren naar verzoekster gezien zij vrouw was en de klacht aldus niet wou registreren hetzij de klacht wel registreerde doch nadien klaarblijkelijk terug wiste na ontvangst van smeergeld van de heer A. Z. (...), hetzij de klacht registreerde en hieraan gevolg gaf. Zo werd de heer A. Z. (...) op 31.02.2003 veroordeeld voor slagen en verwondingen aan verzoekster.

Daarenboven is het zo dat de heer A. Z. (...) zelf meerdere klachten van verzoekster voor de ogen van verzoekster geschuurd en aldus vernietigd.

Het is dan ook onjuist waar verweerster uit voornoemd feitenrelaas zogenaamde tegenstrijdigheden in hoofde van verzoekster concludeert.

Het is overigens een foutieve redenering waar verweerster voorhoudt dat de heer A. Z. (...) 'geen bijzonder welvarend man was en aldus niet over het kapitaal beschikte om de politie meerdere malen om te kopen'.

Verweerster argumenteert dit vanuit de verklaring van verzoekster dat de heer A. Z. (...) brood verkocht en overleeft met klusjes.

Het vermogen van de heer A. Z. (...) kan op basis van deze uitermate summiere verklaring dan ook onmogelijk ingeschat worden door verweerster.

Bovendien is het algemeen gekend dat de praktijk van het gebruik van smeergeld nog steeds niet verdwenen is in Marokko. De strijd tegen corruptie is er nog lang niet gewonnen.

Zo rees onlangs protest na de dramatische dood van M. F. (...). Deze verkocht op straat vis. De politie had zijn handelswaar afgenomen en in een vuilniswagen gekieperd nadat hij was aangehouden. Hij mocht geen zwaardvis vangen, gezien dit verboden is tussen oktober en november in Marokko. M. F. (...) had nochtans de kans om smeergeld te betalen, 500 dihrum gelijk aan ongeveer 45 euro, doch weigerde dat te betalen. Nadat M. F. (...) in de vuilniswagen was gekropen om de vis heeft de politie opdracht gegeven om het mechanisme in gang te zetten. M. F. (...) kwam hierbij om.

Het is dan ook een feit dat de omvang van smeergeld geen extravagante bedragen zijn, die wel degelijk binnen het budget van de heer A. Z. (...) pasten.

De argumentatie van verweerster kan dan ook niet gevolgd worden.

4. Voorts stelt verweerster dat in de hypothese dat de voormalige partner van verzoekster haar bleef benaderen, haar gedrag na de scheiding niet overeen komt met de door verzoekster aangehaalde vrees, quod certissime non.

Verweerster concludeert ten onrecht dat verzoekster verklaard zou hebben omwille van een gebrek aan hulp voor een visum laattijdig te zijn vertrokken en pas na het behalen van een diploma als naaister een visum te hebben kunnen aanvragen.

Verzoekster leest het verhoor er op na, doch vindt de verwijzing naar deze verklaringen niet terug.

In tegenstelling tot wat verweerster voorhoudt, heeft verzoekster weldegelijk het diploma van naaister behaald, doch oefende zij dit louter in familiale omgeving uit.

Wanneer verweerster vraagt met welk visum verzoekster naar Spanje is gereisd verklaard verzoekster een toeristisch visum te hebben gebruikt.

Verweerster heeft verklaard hulp te hebben gekregen in een lokaaltje in Zaio die verzoekster geholpen heeft bij de invulling van de documenten.

Het gaat dan ook niet op waar verweerster stelt: 'dat het niet aannemelijk is dat verzoekster een visum heeft kunnen bekomen omdat zij een diploma als naaister had behaald gezien dergelijk document immers niet relevant is in de beoordeling van een asielaanvraag'

Het is evenzeer onjuist waar verweerster stelt dat verzoekster verklaarde: 'niet te werken als naaister en aldus niet over het nodige document beschikte.'

5. Verweerster argumenteert ten slotte dat verzoekster in de mogelijkheid was zich elders in Marokko te vestigen.

Opnieuw gaat verweerster over tot ongegronde besluitvorming.

Zo stelt verweerster dat verzoekster in de mogelijkheid was om haar woning te verkopen en zich elders te vestigen.

Verweerster heeft zich geen verdere vragen gesteld bij de waarde en de staat van de woning.

Verzoekster verduidelijkt dat het in geen geval over een riant villa gaat, doch een bescheiden huis die tal van gebreken kent en die omgerekend een waarde heeft van ongeveer 300,00 EUR.

Noot: verzoekster is analfabeet en heeft geen nota van de exacte waarde van de woning. Zij vermoedt een waarde van '300,00 EUR'.

In elk geval staat vast dat het om een woning van geringe waard gaat.

Verzoekster stelt verder dat zij nergens naartoe kan met drie kinderen. zij heeft geen plek om ze naartoe te brengen. Verzoekster heeft geen studies gedaan, raakt nergens aan werk en kent niemand die haar daarbij kan steunen of helpen.

Op de vraag of verzoekster bij iemand anders in familie terecht kan, repliceert verzoekster dat zij in deze tijd waarin we leven, niemand het nog voor de ander opneemt en iedereen voor zichzelf moet zorgen. Zij is analfabeet en geraakt niet tot andere steden in Marokko, zij is daar nog nooit geweest.

Verweerster heeft in elk geval onvoldoende met bovengenoemde argumenten rekening gehouden.

Verweerster overschat daarenboven de kracht van verzoekster in die zijn dat zij redeneert dat uit haar 'acties' uit het verleden (scheiding, visa, etc.) zij eveneens de drijfveer zou moeten gehad hebben om zich alleen met haar drie kinderen in een ander deel van Marokko te vestigen onder de angst dat de heer A. Z. (...) haar aldaar zou komen opzoeken.

Verzoekster benadrukt dat zij weldegelijk veerkrachtig is, doch dat zij vreesde voor haar leven en vanuit die angst de moeilijke beslissing heeft genomen om haar kinderen in Marokko achter te laten. Zij zag geen andere optie. Zij werd voortdurend belaagd door de heer A. Z. (...).

Verweerster stelt te twifelen aan de wraakgevoelens van de heer A. Z. (...) en het weinig aannemelijk is dat de heer A. Z. (...) het Marokkanse land zal doorkruisen om verzoekster te zoeken, quod certissime non.

Het karakter en de persoonlijkheid van de heer A. Z. (...) is tijdens het verhoor naar voren gekomen. De heer A. Z. (...) was tiranniek, dronk alcohol, benam verzoekster zonder dat zij het wou, sloeg haar, mishandelde haar, takelde haar toe met messteken (in de dij en op het voorhoofd). En toch neemt verweerster aan dat de heer A. Z. (...) geen wraakgevoelens zou hebben t.a.v. verzoekster die het aangedurfd heeft te vluchten. Bij een terugkeer naar Marokko zou de heer A. Z. (...) werkelijk de daad bij het woord voeren, te meer verzoekster 'maar een vrouw is' en verzoekster de eer en reputatie van de heer A. Z. (...) beschaadt heeft door ten eerste de scheiding aan te vragen en ten tweede te vluchten.

3. BESLUIT

In hoofde van verzoekster bestaat wel degelijk gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève, minstens een reëel risico op ernstige schade in de zin van het subsidiaire beschermingsstatuut. De motieven die in de beslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk.

Verzoekster kan niet terug naar Marokko omdat zij de doodsb bedreigingen van haar voormalige echtgenoot vreest. Bovendien vertoont zij een zeer kwetsbaar profiel. Als ongeletterde Marokkaanse vrouw heeft zij uitgesproken moeilijkheden. Verweerster houdt met deze kwetsbaarheid geen rekening in de bestreden beslissing.

Het feit dat verzoekster analfabeet en quasi ongeschoold is, maakt het voor haar zeer moeilijk om in détail verklaringen af te leggen. Het UNHCR stelt dat de scholingsgraad van een verzoekster om internationale bescherming een bepalend element is voor de geloofwaardigheid van de verzoeker. Iemand die niet geschoold is, zal niet in staat zijn om even precieze en gedetailleerde verklaringen af te leggen als iemand die een universitair diploma heeft behaald. Dat verzoekster dan ook niet in staat is om onder meer een accuraat cijfer te geven van het exact aantal klachten dat zij tegen haar voormalige echtgenoot heeft neergelegd te geven of te verduidelijken waarom de ene dan wel de andere klacht door de politie niet werd opgenomen of door haar man werd verscheurd, heeft aldus niets te maken met verzoekster haar geloofwaardigheid, maar wel met haar cognitieve vaardigheden.

"The applicant's education should be taken into account when assessing credibility. Some applicants may have had limited or no formal education, while others may possess high academic qualifications. The applicant's level of education may affect his or her ability to articulate the reasons for the application and to respond to questions. Brief responses to open-ended questions may simply reflect a limited vocabulary, lack of fluency, or lack of awareness that a detailed response is required. An inability to present a coherent and consistent account may also result from a lack of education and training in logical thinking, rather than lack of credibility. An applicant may be illiterate and may not have been educated in the use of, for example, time, dates and/or distances.

An applicant's lack of or limited education may also explain some inconsistencies. UNHCR reviewed one case in which the appeal authority had twice annulled the decision of the determining authority, noting that the applicant's illiteracy might explain certain inconsistencies. In another case, notwithstanding the fact that the applicant had been identified as illiterate, she was, however, expected to provide a consistent account detailing dates, months, and durations." (Stuk 6, UNHCR, Beyond Proof: Credibility Assessment in EU Asylum Systems, mei 2013, p. 68, 154, te consulteren op: <http://www.unhcr.org/protection/operations/51a8a08a9/full-report-beyond-proof-credibility-assessment-eu-asylum-systems.html>, verzoekster zet vet)

Bovendien heeft verweerster onvoldoende rekening gehouden met de persoonlijke eigenschappen van verzoekster die internationale bescherming verlangt. Zij is hier nochtans toe verplicht:

"A true account is not always detailed or consistent in every detail. Caseworkers must take into account any personal factors which may explain why a claimant's testimony might be inconsistent with other evidence, lacking detail, or there has been late disclosure of evidence. These factors may include (the list is not exhaustive): age; gender; variations in the capacity of human memory; physical and mental health; emotional trauma; lack of education; social status and cultural traditions; feelings of shame; painful memories, particularly those of a sexual nature." (stuk 7, UK Home Office, Asylum Policy Instruction: Assessing credibility and refugee status, 6 januari 2015, p.13-14, te consulteren op: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/397778/ASSESSING_CREDIBILITY_AND_REFUGEE_STATUS_V9_0.pdf, verzoeker zet vet)

Het Tsjechisch Hooggerechtshof vernietigde om die reden een beslissing waarbij de internationale bescherming werd geweigerd aan een ongeschoolde en een ongeletterde persoon omdat hij slechts een

gebrekkige kennis had over de politieke en geografische situatie in zijn regio van herkomst. In hetzelfde arrest wees het Hof ook op het belang van culturele sensitiviteit. Dit betekent dat er een verschil in betekenis is tussen het begrip van 'elementaire kennis', afhankelijk van de regio van herkomst. In België leeft men in een sterk ontwikkelde, hoogopgeleide en geglobaliseerde omgeving, terwijl de omgeving in de regio van herkomst van verzoekster, een afgelegen en klein dorp is, zoals zij in haar verhoor stelt, dat fundamenteel verschilt.

In subsidiaire orde dient verzoekster bijkomende bescherming geboden te worden overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstaties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

De term 'asielaanvraag' dekt dus vanaf heden beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt "de subsidiaire beschermingsstatus [...] toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt".

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaalt het volgende:

"§2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekster in zijn land van herkomst; of
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

In de bestreden beslissing houdt verweerster geen rekening met het risicoprofiel dat verzoekster vertoont. Verzoekster is een vrouw, die haar familie en kinderen heeft nagelaten omwille van de aanhoudende bedreigingen van haar voormalige echtgenoot. Artikel 60 van het Verdrag van Istanboel van 11 mei 2011 bepaalt uitdrukkelijk dat rekening dient gehouden te worden met het genderaspect bij het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming.

Zoals gezegd, zal de heer A. Z. (...) bij een terugkeer van verzoekster naar Marokko werkelijk de daad bij het woord voeren en haar opzoeken met meer bedreigingen waarvan verzoekster formeel stelt dat dit haar dood tot gevolg zal hebben.

Bovendien is het zo dat de vrees voor vervolging aanwezig kan blijven door de vroegere mishandeling.

Verzoekster verwijst in die zin naar een arrest van Uw Zetel d.d. 27 oktober 2016, nr. 177.178 waarin het CGVS in diezelfde zin toegeeft dat een Turkse vrouw mishandeld werd door haar echtgenoot, maar vervolgens stelt dat aan het misbreuk een einde is gekomen door de scheiding van haar man. Hierdoor besluit het CGVS dat er goede redenen zijn om te denken dat het misbruik zich niet zal herhalen waardoor er ook geen vrees voor vervolging is bij een terugkeer naar Turkije.

De RvV wijst er evenwel op dat de vrees voor vervolging aanwezig kan blijven door de vroegere mishandeling. De slechte behandeling door haar eerste echtgenoot en haar familie zijn een fysieke inbreuk. De fysieke en psychologische gevolgen daarvan kunnen gedurende het hele leven van het slachtoffer verder voortduren. Volgens de RvV moet het CGVS onderzoeken of er dwingende redenen zijn die de Turkse vrouw verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst, ook al liggen de feiten van vervolging in het verleden. Artikel 1, C, §5 van het Vluchtelingenverdrag stelt dat dwingende redenen voortvloeiende uit vorige vervolgingen ertoe kunnen leiden dat het Vluchtelingenverdrag van toepassing blijft, ook al is de vervolging niet langer actueel. Het CGVS moet daarbij rekening houden met:

- de persoonlijke ervaringen van de verzoekster
- haar individuele psychische staat

- de omvang van de fysieke en psychische gevolgen
- alle andere omstandigheden die de verzoeker aanhaalt als zijnde relevant.

De RvV constateert vervolgens op basis van de verklaringen van de Turkse vrouw en de medische documenten die werden aangebracht dat de mishandeling van de vrouw ernstige fysieke en psychische gevolgen veroorzaakte. De Raad oordeelt dat de Turkse vrouw voldoende aantoonde dat ze psychologisch intens en ernstig lijdt en heel kwetsbaar is.

In casu kan eenzelfde argumentatie gevolgd worden.

Verzoekster heeft een hels huwelijk achter de rug. Waarin zij zelfs na de geboorte van haar eerste kind messteken van haar ex-echtgenoot in haar bovenbeen met een mes van maar liefst 20 cm lang diende te incasseren.

Ook de kinderen bleven van geen huiselijk geweld gespaard.

Verzoekster werd meermaals (soms dagelijks) in elkaar geslagen en klachten die zij wou indienen werden hetzij door de heer A. Z. (...) naderhand gescheurd of de politie wou zelfs geen registratie doen.

*Uiteindelijk heeft verzoekster een echtscheiding aangevraagd.
Hierna bleef de kwelling evenwel maar duren.*

*Verzoekster kon geen rustig leven meer leiden. Diende voortdurend achterom kijken.
De heer A. Z. (...) achtervolgde haar immers met een mes waarbij hij haar voortdurend bedreigde te vermoorden. In het verleden heeft de heer A. Z. (...) verzoekster ook reeds met een mes verwondingen toegebracht en verzoekster heeft ook op het verhoor de verwondingen aan de bovenkant van haar aangezicht aan de medewerkster van verweerster getoond.*

In tegenstelling tot wat verweerster voorhoudt toont het medisch attest d.d. 15.11.2017 weldegelijk aan dat verzoekster kampte met angst en stress omwille van de vervolging door de heer A. Z. (...). Het is niet omdat er niet in expliciete verwoording melding wordt gemaakt van de doodsb bedreigingen door de heer A. Z. (...) (wat een arts overigens zelfs niet hoort te beschrijven) dat verweerster nagenoeg kan concluderen dat met dit medisch attest geen enkele rekening dient gehouden te worden.

Het attest stelt in elk geval uitdrukkelijk dat de angst en de stress een familiale oorzaak hebben (stuk 3)

Bovendien dateert dit medisch attest van twee maanden voor de vlucht van verzoekster, zodat dit attest, in tegenstelling tot wat verweerster beweert, weldegelijk relevant is en weldegelijk het asielrelaas van verzoekster staakt."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een "certificat medical" van dokter M. T. van 15 november 2017 (stuk 3) gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met kopieën van klachten die zij op respectievelijk 21 juli 2016 en 18 november 2017 bij de procureur van de rechtbank van eerste aanleg te Nador indiende (stukken 4 en 5) en van een aankoopakte van een woning (stuk 6), alle voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling van het Arabisch naar het Frans, neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr.

2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoekster verklaart bij een terugkeer naar Marokko te vrezen voor vervolging door haar voormalige echtgenoot, die haar tijdens hun huwelijk mishandelde en haar daarna bedreigde.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan haar problemen met haar ex-man na haar scheiding, nu (i) de ernst van de door haar aangehaalde vrees ten opzichte van Marokko reeds ernstig ondermijnd wordt door de laattijdigheid van haar verzoek om internationale bescherming, (ii) er tal van vaagheden en tegenstrijdigheden werden vastgesteld, (iii) zij er niet in slaagde om enig bewijs voor te leggen van de problemen die zij kende met haar ex-man na haar scheiding, en (iv) haar gedrag na haar scheiding niet overeenstemt met de door haar aangehaalde vrees, omdat (B) zij naar eigen zeggen ook geen problemen kende als gescheiden vrouw in Marokko, omdat (C) er geen reden is waarom zij zich niet elders in Marokko kan vestigen, omdat (D) de verwijzing naar de algemene problemen voor de inwoners van het Rif niet volstaat om aan te tonen dat zij in Marokko werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, en omdat (E) de door haar voorgelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op deze appreciatie.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Zo vormt vooreerst het gegeven dat verzoekster pas negen maanden na haar vertrek uit Marokko besloot om in België asiel aan te vragen een contra-indicatie voor de ernst van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt geduid:

"U reisde immers reeds sinds 7 februari 2018 door Europa en u diende slechts zeven maanden later, op 13 november 2018, een verzoek om internationale bescherming in. U leefde in die periode in Spanje, Duitsland, Nederland en België en had zo geruim de gelegenheid om uw verblijf veilig te stellen en een terugkeer naar Marokko te vermijden (CGVS p.5). Dit verzoek diende u bovendien slechts in nadat u gearresteerd werd vanwege uw illegaal verblijf in België. Aangezien u wachtte tot uw arrestatie alvorens uw verblijf in België veilig te stellen kan dan ook reeds ernstig getwijfeld worden aan uw oprechte vrees ten opzichte van Marokko. Wanneer u gevraagd werd waarom u geen pogingen deed om uw verblijf in België te legaliseren kon u geen echt antwoord geven. U beperkte zich tot de verklaring dat uw familie u gewoon rondbracht door Europa (CGVS p.5). Uw advocaat zou u bovendien hebben verteld dat u uw verblijf in België niet kon legaliseren (CGVS p.6). Hierdoor doet u uw eigen zelfredzaamheid echter geen eer aan. U was er immers reeds in geslaagd om op volledig eigen initiatief en zonder hulp te scheiden van uw man, twee paspoorten en een Schengenvisum type C aan te vragen en tot in Spanje te reizen (CGVS p.4, 10). U bent dus wel degelijk in staat om correcte informatie te vergaren over uw legale mogelijkheden in tegenstelling tot wat u wilt laten uitschijnen. Bovendien is uw familiaal netwerk in Europa zeer uitgebreid. Zo woont uw zus in Spanje, uw twee andere zussen in Duitsland, uw vier nonkels langs moederszijde in Nederland en twee tantes en al uw nonkels langs vaderszijde in België (CGVS p.6-7). Bij deze familie in België beschikt de meerderheid bovendien over de Belgische nationaliteit (CGVS p.5). U heeft dan ook een ruim netwerk van familieleden die u correcte informatie kunnen geven over manieren om uw verblijf te legaliseren."

Verzoekster slaagt er niet in deze motivering te weerleggen of te ontcrachten. Door te beweren dat zij reeds eerder tevergeefs een vluchtpoging had ondernomen, biedt zij geen verklaring voor de vaststelling dat zij reeds sinds 7 februari 2018 door Europa reisde en pas negen maanden later een verzoek om internationale bescherming indiende. Voorts beperkt zij zich in het verzoekschrift tot het poneren van een verklaring (*post factum*), met name dat zij niet de nodige stappen durfde te ondernemen uit angst dat haar voormalige echtgenoot te weten zou komen waar zij verbleef, en tot een herhaling van wat zij reeds eerder op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde, met name dat zij foutief werd ingelicht door een raadsman dat zij hier in België geen stappen

kon ondernemen en dat haar familie haar beloofde om het nodige te doen om de papieren in orde te brengen, zonder evenwel de voorgaande vaststellingen *in concreto* te weerleggen. De omstandigheid dat verzoekster analfabeet zou zijn, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Zij is er ondanks dit gegeven immers ook in geslaagd om volledig op eigen initiatief en zonder hulp te scheiden van haar voormalige echtgenoot, twee paspoorten en een visum type C aan te vragen en tot in Spanje te reizen. Verzoeksters gedrag kan dan ook bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees.

Voorts hecht ook de Raad weinig geloof aan verzoeksters problemen met haar ex-man na haar echtscheiding nu zij er volgens haar verklaringen in slaagde om in de periode naar aanloop van haar echtscheiding en ook de week na haar echtscheiding nog met haar man samen te leven zonder verhoogde problemen terwijl hij haar later jarenlang zou blijven bedreigen met de dood (adm. doss., stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud van 6 december 2018, p. 9-10). Dat verzoekster gedurende een week na haar scheiding nog kon samenleven met haar man en niet meteen acties ondernam om zich te beschermen doet dan ook vermoeden dat haar scheiding op een meer vreedzame manier verliep dan zij wenst te laten uitschijnen. De omstandigheid dat verzoekster de echtscheiding zou hebben aangevraagd op een moment dat haar voormalige echtgenoot niet thuis was, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster en haar voormalige echtgenoot kregen daarna immers nog meerdere dagvaardingen voor de rechtbank en bleven blijkbaar verder samenwonen, waarbij verzoekster verklaarde dat haar ex-man dacht dat zij niet zou winnen (adm. doss., stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud van 6 december 2018, p. 9). Deze verklaring wijst niet meteen op een levensbedreigende situatie gedurende het verloop van de procedure tot echtscheiding. Ook na de scheiding bleef verzoekster, ondanks de door haar beweerde bedreigingen van haar voormalige echtgenoot dat hij haar wou vermoorden, nog een week samenwonen met haar voormalige echtgenoot voordat zij deze buitensloot (adm. doss., stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud van 6 december 2018, p. 10). Verzoekster betwist niet dat zij tijdens haar echtscheidingsprocedure en de week na de echtscheiding geen enkele actie ondernam om zichzelf te beschermen tegen de bedreigingen van haar voormalige echtgenoot, wat ook bij de Raad het vermoeden doet ontstaan dat de scheiding op een meer vreedzame manier verliep dan zij wenst te laten uitschijnen. Dat verzoekster analfabeet is en niet op de hoogte zou zijn van welke stappen zij zou kunnen ondernemen, kan de Raad niet overtuigen. Verzoekster is er ondanks haar analfabetisme immers ook in geslaagd om volledig op eigen initiatief en zonder hulp van haar voormalige echtgenoot te scheiden, om twee paspoorten en een visum type C aan te vragen, tot in Spanje te reizen en verschillende klachten in te dienen. Dat zij niet op de hoogte zou zijn van welke stappen zij zou kunnen ondernemen, is in deze context dan ook niet aannemelijk.

Bovendien slaagde verzoekster er niet in om enig bewijs voor te leggen van de problemen die zij kende met haar voormalige echtgenoot na haar echtscheiding. In tegenstelling tot de huwelijksproblemen, die zij uitgebreid staaftde met verschillende medische en juridische documenten, is het bewijsmateriaal inzake de problemen na haar echtscheiding beperkt tot een klacht van 13 mei 2015, *i.e.* nauwelijks 15 dagen na haar scheiding, en een attest van haar dokter van 15 november 2017. Wat deze documenten betreft, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“De klacht van 13 mei 2015 kan echter hoogstens aantonen dat u vlak na uw scheiding nog een conflict had met uw ex-man, maar deze toont op geen enkele wijze aan dat deze problemen zich verderzetten tot aan uw vertrek uit Marokko in februari 2018. Het medisch attest van 15 november 2017 dat u voorlegt beschrijft enkel dat u last had van angst en stress. Dit document toont echter op geen enkele wijze de oorzaak van deze angst of stress aan en kan uw asielrelaas dus onmogelijk staven.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. Door er in het verzoekschrift op te wijzen dat het medisch attest van 15 november 2017 uitdrukkelijk stelt dat haar angst en stress een familiale oorzaak hebben, toont verzoekster immers haar problemen met haar voormalige echtgenoot na haar echtscheiding niet *in concreto* aan.

Daarbij kunnen ook verzoeksters verklaringen over het gebrek aan bewijsmateriaal niet overtuigen. Hierover bevat de bestreden beslissing de volgende motieven:

“U verweet het gebrek aan bewijsmateriaal in de eerste plaats aan de onwil van de politie om een klacht van een vrouw te registreren (CGVS p.9). Deze verklaring kan echter allerminst overtuigen aangezien u tijdens uw huwelijk verschillende klachten neerlegde die wel geregistreerd werden en waar zelfs gevolg aan gehecht werd. Uit het document van 31 februari 2003 blijkt immers dat uw man reeds veroordeeld werd voor slagen en verwondingen. Bovendien is het wel zeer merkwaardig dat uw ex-man u gedurende twee jaar meerdere keren heeft lastig gevallen zonder dat er ooit een getuige was (CGVS p.12). U beweerde dan wel dat hij u enkel lastig viel op plaatsen waar weinig mensen aanwezig waren, maar het is weinig waarschijnlijk dat uw ex-man hier gedurende twee jaar geen fouten in maakte (CGVS p.12). Als volgende verklaring voor uw gebrek aan bewijsmateriaal beweerde u dat uw ex-man de politie omkocht en dat daardoor ook al het bewijsmateriaal verdween (CGVS p.13). Dit antwoord kan eveneens allerminst overtuigen aangezien die volledig in strijd is met uw verklaring dat de politie uw klachten niet wou registreren (CGVS p.9). Immers, indien de politie uw klachten niet registreerde, moest er ook geen bewijsmateriaal vernietigd worden. Bovendien was uw ex-man geen bijzonder welvarend man volgens u aangezien hij met dagwerk trachtte te overleven (CGVS p.8). Hij beschikte dus niet over het kapitaal om de politie meerdere malen om te kopen. Ook over het aantal klachten die u neerlegde kon u geen overtuigende verklaringen af leggen. Zo slaagde u er niet in om een cijfer te geven van het aantal klachten, zelfs niet na meerdere vragen in verschillende formuleringen (CGVS p.13). U legde aldus geen overtuigende verklaring af voor het ontbreken van bewijsmateriaal voor uw problemen na uw scheiding waardoor er geen geloof kan gehecht worden dat deze problemen ook werkelijk plaatsvonden.”

In tegenstelling tot wat verzoekster thans in het verzoekschrift voorhoudt, zijn haar verklaringen dat de politie niet luisterde naar haar klachten en er niets mee deed (adm. doss., stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud van 6 december 2018, p. 9-10) en haar verklaringen dat haar voormalige man de politie smeergeld betaalde en dat deze laatste daarop haar klachten verscheurde (adm. doss., stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud van 6 december 2018, p. 13) wel degelijk tegenstrijdig. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat – en verzoekster verduidelijkt niet in welk opzicht – de vraagstelling van de *protection officer* van het CGVS dermate dubbelzinnig zou zijn geweest dat dit leidde tot deze tegenstrijdigheid in verzoeksters verklaringen. Met de summiere verklaring (*post factum*) dat de politie hetzij niet naar haar wou luisteren omdat zij een vrouw was en de klacht aldus niet wou registreren, hetzij de klacht wel registreerde doch nadien klaarblijkelijk terug wiste na ontvangst van smeergeld van haar voormalige echtgenoot, hetzij de klacht registreerde en hieraan gevolg gaf, slaagt verzoekster er niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen op het CGVS, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, te weerleggen. Voorts ziet de Raad niet in – en verzoekster verduidelijkt niet – waarom de politie sommige klachten van verzoekster wel zou registreren en andere niet, om de enkele reden dat zij een vrouw is, temeer daar haar voormalige echtgenoot in het verleden reeds veroordeeld was voor slagen en verwondingen die hij haar had toegebracht. Verder brengt verzoekster geen enkel (begin van) bewijs aan ter weerlegging van de stelling in de bestreden beslissing dat haar voormalige echtgenoot geen bijzonder welvarend man was en dus niet over het kapitaal beschikte om de politie meerdere malen om te kopen. Zij suggereert weliswaar dat met het betalen van een smeergeld van ongeveer € 45 bepaalde verboden kunnen worden omzeild, doch brengt hiervan geen enkel (begin van) bewijs aan. Bovendien maakt zij niet aannemelijk dat een dergelijk bedrag binnen het budget van haar voormalige echtgenoot zou passen, temeer nu zij in het verzoekschrift verklaart dat de woning waarin zij met haar echtgenoot woonde van haar is en deze vermoedelijk slechts een waarde heeft van € 300. Zelfs zo met de door verzoekster bij haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegde stukken zou worden aangenomen dat het zou gaan om een woning die door verzoekster en haar voormalige echtgenoot samen werd aangekocht voor een geringe prijs die overeenkomt met € 640, dan nog is het weinig waarschijnlijk dat deze laatste meerdere malen een som van € 45 neerlegde om klachten te laten vernietigen. Waar verzoekster haar onwetendheid over het aantal klachten die zij neerlegde nog tracht te verklaren door haar analfabetisme, wordt er op gewezen dat zij wel weet dat zij drie kinderen heeft, dat zij drie jaar geleden haar echtscheiding heeft aangevraagd en dat haar jongere zus die nog in Marokko woont zestien jaar is, zodat ook kan worden aangenomen dat zij, ondanks haar analfabetisme, in staat is om – minstens bij benadering – aan te geven hoeveel klachten zij tegen haar voormalige echtgenoot heeft neergelegd. Dat verzoekster op het CGVS verklaarde niet te weten of zij na haar echtscheiding slechts één klacht, dan wel meerdere klachten tegen haar voormalige echtgenoot heeft neergelegd, komt haar geloofwaardigheid dan ook niet ten goede. Verzoekster verwijst wat dit betreft dan ook niet dienstig naar richtlijnen van UNHCR en een (niet nader gespecificeerd en niet bij het verzoekschrift gevoegd) arrest van het Tsjechisch Hooggerechtshof. Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden

beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten om aan verzoekster de vluchtelingenstatus te weigeren.

Verder acht de Raad het niet geloofwaardig dat verzoekster, indien zij daadwerkelijk na haar echtscheiding nog gedurende ongeveer twee jaar werd lastiggevallen door haar voormalige echtgenoot, geen verdere stappen ondernam om zichzelf te beschermen. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende toelichting:

“Zo bleef u in uw eigen huis wonen tot aan uw vertrek en trachtte u zich niet te verstoppen voor uw ex-man, hetgeen toch als enigszins bevreemdend kan beschouwd worden (CGVS p.4). Daarnaast trachtte u op geen enkele andere wijze bescherming te zoeken tegen uw man. Zo schakelde u de hulp van uw ouders niet in omdat uw vader blind was en uw moeder niets kon betekenen als vrouw (CGVS p.14). Uw vader mag dan wel minder mobiel zijn, maar dit betekent niet dat hij geen gebruik kan maken van zijn netwerk om zijn dochter te beschermen. U had bovendien voor uw scheiding reeds beroep gedaan op een advocaat en had dit ook kunnen doen voor uw scheiding, in casu quod non (CGVS p.11). Zonder deze lokale mogelijkheden uit te putten liet u echter uw kinderen achter en verliet u het land, hetgeen toch opmerkelijk is.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Het is eveneens weinig geloofwaardig dat verzoekster, indien zij daadwerkelijk na haar echtscheiding nog problemen had met haar voormalige echtgenoot in die zin dat zij vreesde om door hem te worden vermoord, zo lang gewacht heeft om uit Marokko te vertrekken. Hierbij kan worden verwezen naar de volgende toelichting in de bestreden beslissing:

“U verklaarde nochtans dat u voor uw huidige paspoort dat u verkreeg op 17 februari 2016 reeds een paspoort had met het idee te vluchten (CGVS p.5). Zelfs met uw tweede paspoort wachtte u gedurende twee jaar alvorens het land te ontvluchten. U weet uw laattijdig vertrek toe aan het gebrek aan hulp om een visum te bekomen en dat u pas nadat u uw diploma als naaister behaalde een visum kon aanvragen (CGVS p.5). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Het is immers niet aannemelijk dat u een visum heeft kunnen bekomen omdat u een diploma als naaister had behaald. Dergelijk document is immers niet relevant in de beoordeling van een asielaanvraag. Zoals uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt immers dat voor een visumaanvraag een bewijs van werk vereist is. U verklaarde echter niet te werken als naaister en beschikte dus ook niet over het nodige document (CGVS p.6). In deze situatie zou u dan moeten aantonen dat u over voldoende financiële middelen beschikte om het land te verlaten en terug te keren én over een sponsor te beschikken in Europa. Deze mogelijkheden had u reeds voor u uw diploma als naaister behaalde en zo is er dus geen reden waarom u slechts in februari 2018, bijna drie jaar na uw scheiding, Marokko verliet.”

Verzoekster meent dat zij nooit verklaard heeft dat zij “omwille van een gebrek aan hulp voor een visum laattijdig te zijn vertrokken en pas na het behalen van een diploma als naaister een visum te hebben kunnen aanvragen”. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 6 december 2018 blijkt nochtans duidelijk dat zij verklaarde dat ze haar eerste paspoort had gemaakt om weg te lopen van haar (voormalige) echtgenoot om Melilla binnen te raken, maar dat ze er niet binnen geraakte en niemand had die haar kon helpen en dat ze gewoon thuis naaide, dat ze daarna een diploma van naaister behaalde, dat dan een paar meisjes haar gezegd hebben dat ze daarmee een visum voor Europa kon aanvragen en dat ze dat dan gedaan heeft en zo het visum heeft bekomen (adm. doss., stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud van 6 december 2018, p. 5). De voorgaande motieven vinden dan ook steun in de stukken van het administratief dossier. Dat verzoekster uiteindelijk met een toeristisch visum naar Spanje is vertrokken doet hieraan geen afbreuk. Ook dit biedt overigens geen verklaring voor de lange periode die verzoekster na haar echtscheiding nog in Marokko bleef wonen in de woning die zij eerder met haar voormalige echtgenoot deelde.

Verzoeksters gedrag na haar echtscheiding stemt dan ook niet overeen met de door haar aangehaalde vrees, zodat ook om deze reden geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden problemen met haar voormalige echtgenoot na haar echtscheiding.

Ten overvloede kan aan het voorgaande nog worden toegevoegd dat er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat verzoekster zich niet elders in Marokko zou kunnen vestigen om aldus aan de voorgehouden vervolging door haar voormalige echtgenoot te ontsnappen. De commissaris-generaal motiveert dit in de bestreden beslissing als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt immers dat u over voldoende financiële middelen en steun beschikt om zich elders in Marokko te vestigen. Zo bezit u een eigen grond en huis in Zaio die u perfect kan verkopen om elders een nieuwe woonst te bekomen (CGVS p.4). U kon en kan bovendien nog steeds rekenen op de financiële steun van uw familie. Zo overleefde u reeds voor en na uw scheiding in Marokko aan de hand van de financiële steun van uw familie (CGVS p.8). Ook uw kinderen kunnen heden nog steeds rekenen op deze steun (CGVS p.8). Deze familie heeft u ook in Europa goed opgevangen en tonen zich dus bereidwillig om u verder te steunen (CGVS p.4). Bovendien is deze familie u ook na uw scheiding blijven steunen (CGVS p.10). In tegenstelling tot uw bewering is er dus geen financieel argument tegen uw hervestiging in Marokko (CGVS p.14). Verder kan u ook in Marokko rekenen op een uitgebreid netwerk. U heeft namelijk een zus in Meknès, twee tantes langs vaderszijde in Midar en een nonkel langs moederszijde in Marokko (CGVS p.6-7). Gevraagd naar de mogelijkheid om u elders bij familie in Marokko te vestigen verklaarde u dat in deze tijd familie zulke dingen niet meer deed (CGVS p.11). Ook deze verklaring kan allerm minst overtuigen daar u in het verleden duidelijk meerdere keren kon terugvallen op de steun van uw familie. U blijkt bovendien ook duidelijk in staat om zelfs zonder uitgebreide steun te overleven. Zo haalde u op eigen initiatief een diploma als naaister u slaagde erin om paspoorten en visa te regelen, te scheiden, enzovoort (CGVS p.4, 5, 10). Zelfs wanneer al de bovenstaande steun zou wegvallen bestaan er nog verschillende organisaties in Marokko die zich inzetten voor alleenstaande gescheiden vrouwen en trachten hen te re-integreren in de Marokkaanse maatschappij. Een overzicht van deze organisaties werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Het enige verweer tegen een hervestiging in Marokko dat nog staande houdt is dan ook uw vrees ten opzichte van uw ex-man. Hij zou u immers overal weten te vinden (CGVS p.14). Zoals reeds eerder gesteld kan er echter ernstig getwijfeld worden aan de wraakgevoelens van uw ex-man en is het dan ook weinig aannemelijk dat hij heel het Marokkaanse land zal doorkruisen om u te zoeken. Bovendien heeft hij sinds uw vertrek naar Europa geen pogingen ondernomen om u alsnog te vinden (CGVS p.11-12)."

Waar verzoekster laat gelden dat zij slechts over een bescheiden huis met tal van gebreken en een waarde van € 300 beschikt, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien maakt zij niet aannemelijk dat zij zich na de verkoop van deze woning niet elders in Marokko een gelijkwaardige woning zou kunnen aanschaffen. In zoverre zij meent dat uit de kopie van een aankoopakte die zij bij haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegde, blijkt dat zij en haar voormalige echtgenoot in 1998 samen een woning hebben gekocht voor een prijs die zou overeenstemmen met € 640, wijst de Raad er vooreerst op dat het hier slechts een fotokopie betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien maakt verzoekster hiermee niet aannemelijk dat zij zich niet elders in Marokko zou kunnen vestigen, bijvoorbeeld door een andere bescheiden woning te huren. Ook de bewering van verzoekster dat zij nergens naartoe kan gaan met haar drie kinderen, doet aan de voorgaande motieven geen afbreuk. Bij haar vertrek uit Marokko heeft verzoekster immers evenzeer geen rekening gehouden met haar kinderen. Verder doen ook de beweringen dat verzoekster geen studies heeft gedaan, niet aan werk zou geraken en niemand kent die haar daarbij zou kunnen steunen of helpen, geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij zich elders in Marokko zou kunnen vestigen. Deze factoren spelen immers evenzeer bij een terugkeer naar haar plaats van herkomst. Bovendien verklaarde verzoekster dat haar familie haar af en toe geld stuurde om haar te steunen (adm. doss., stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud van 6 december 2018, p. 10). Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier – en verzoekster betwist dit niet – dat er in Marokko verschillende organisaties bestaan die zich inzetten voor alleenstaande gescheiden vrouwen en trachten hen te re-integreren in de Marokkaanse maatschappij. Waar verzoekster nog stelt dat zij analfabeet is en niet tot in andere steden in Marokko geraakt, dient erop te worden gewezen dat zij er ondanks dit gegeven in geslaagd is om volledig op eigen initiatief en zonder hulp te scheiden van haar voormalige echtgenoot, twee paspoorten en een visum type C aan te vragen en tot in Spanje te reizen. Er kan dan ook worden aangenomen dat zij ook in staat is om tot in andere steden van Marokko te geraken. Ten slotte maakt verzoekster, door te wijzen op het karakter en het gedrag van haar voormalige echtgenoot tijdens haar huwelijk, niet aannemelijk dat deze laatste het Marokkaanse land zou doorkruisen om wraak te nemen, temeer nu zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij haar gedurende de jaren na de echtscheiding, toen hij haar nog wist wonen, ernstig heeft lastiggevallen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 8, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover terecht als volgt:

“De door u voorgelegde documenten kunnen geen andere licht werpen op bovenstaande appreciatie. De medische documenten en klachten dateren immers allemaal van tijdens uw huwelijk of ten tijde van uw scheiding. Uw verklaringen hieromtrent worden echter niet betwijfeld. Het medisch document van 2017 werd reeds besproken. Uw paspoort kan hoogstens uw herkomst en reisweg aantonen en ook hier wordt niet aan getwijfeld. Uw scheidingsakte bevestigt ten slotte enkel dat u gescheiden bent. Ook deze verklaring wordt niet in twijfel getrokken.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Door het hierboven besproken medisch attest van dokter M. T. van 15 november 2017 (stukkenbundel verzoekster, stuk 3) nogmaals te voegen bij haar verzoekschrift, slaagt verzoekster er niet in de motieven daarover in een ander daglicht te stellen.

Ook de documenten die verzoekster bij haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, doen aan het voorgaande geen afbreuk. Vooreerst wordt er op gewezen dat deze documenten allemaal kopieën betreffen en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. X). Wat betreft de aankoopakte van een woning (aanvullende nota verzoekster, stuk 6) kan bovendien worden verwezen naar wat hierover hierboven reeds werd gesteld. Wat betreft de klachten die verzoekster op respectievelijk 21 juli 2016 en 18 november 2017 bij de procureur van de rechtbank van eerste aanleg te Nador indiende (aanvullende nota verzoekster, stukken 4 en 5), wordt er bovendien op gewezen dat deze, in tegenstelling tot de door haar ingediende klachten die zich in het administratief dossier bevinden, niet voorzien zijn van stempels, zodat er ook om deze reden geen bewijswaarde kan aan worden gehecht, en dat verzoekster verklaarde dat zij niet wist hoeveel klachten zij na haar echtscheiding had ingediend en dat dit er één kon zijn (adm. doss., stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud van 6 december 2018, p. 13).

Ten slotte betwist verzoekster niet dat zij verklaarde geen problemen te hebben gekend als gescheiden vrouw in Marokko. Evenmin betwist zij de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Wat betreft de verwijzing naar de algemene problemen voor de inwoners van het Riff dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en daar blijft u in gebreke. U verklaarde immers zelf geen persoonlijke problemen gekend te hebben als inwoner van het Riff (CGVS p.14).”

Ook dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoekster volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Marokko zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.7. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN